

העליון שהוא אדם דאצילות הנקרא ז"א. וּמִנְלָן דְּאֶקְרִי אָדָם ומנין שמוה נקרא אדם, דְּכִתְיֵב, (בראשית ו) לֹא יִדּוֹן רוּחִי בְּאָדָם [קמא] לְעוֹלָם בְּשֵׁגָם הוּא בְּשָׂר וְהָיָה יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, וְהָיָה יָמָיו מֵשָׁה כִּי הוּא חַי מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְגַם כִּי בִשְׁגָם גִּי' מִשָּׁה. וּבְגִין כֵּן, עַל הָאִי פּוֹרְסִיא וּמְשוּם כֵּן עַל הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא נִקְרָאת כֶּסֶף, דִּיּוֹקְנָא דְּאָדָם קִיִּמָּא עֲלֵיהּ, וְהָיָה יָמָיו מֵשָׁה יֵשׁ עַל גְּבַה אֵת דְּמוּת אָדָם שֶׁהוּא ז"א בְּחַי' מִשָּׁה. וַיִּבְיֵאוּ אֵת הַמִּשְׁכָּן, אֲלֵין אַרְבַּע הַיּוֹן אֵלּוּ ד' חֵיות הִבְיֵאוּ אֵת הַשְּׂכִינָה לְמַעְלָה, כִּד סְלִקִין בְּדִקְאֻמְרָן כִּאֲשֶׁר הֵם עוֹלִים, וְכִמוּ שְׂבִיאָרְנוּ אִין הֵם הַמַּעֲלִים אֵלָא נִרְאָה כִּאִילוּ הֵם מַעֲלִים אֵת הַשְּׂכִינָה (ע"פ רמ"ק דלעיל).

אור הרשב"י

ביאר ע"פ סודן של דברים, וז"ל: הזווג שהוא כדי לתת חיות זה אינו נפסק לעולם מאו"א כדי שלא יתבטלו העולמות ח"ו אבל בזו"ג אפי' הזווג זה נפסק לפעמים וז"ס לא ידון רוחי באדם ר"ל לא ימשוך רוח חיות העליון באדם שהוא ז"א לעולם כי אם ימשוך זה לעולם יאריכו ימים ויהיו רשעים אך בראותן שהם מתים בקצרות שנים אז עי"ז יחזרו בתשובה לכן אין רוח חיות זה נמשך תמיד בז"א. עכ"ל.

[קמא] פשט הפסוק כ' רש"י וז"ל: לא ידון רוחי באדם – לא יתרעם ויריב רוחי עלי בשביל האדם. לעולם – לאורך ימים הנה רוחי נדון בקרבי אם להשחית ואם לרחם לא יהיה מדון זה ברוחי לעולם כלומר לאורך ימים. בשגם הוא בשר – כמו בשגם בסג"ל כלומר בשביל שגם זאת בו שהוא בשר ואעפ"כ אינו נכנע לפני ומה אם יהיה אש או דבר קשה. והיו ימיו וגו' – עד ק"ך שנה אאריך להם אפי' ואם לא ישובו אביא עליהם מבול. עכ"ל.

והארז"ל בעין חיים (שער יד פרק ז מ"ב)

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

האברים של הגוף שהם ד' חיות ארגמן מעלים את המלכות ליחוד עם ז"א

וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן מִי מְבִיא וּמַעֲלָה אֶת הַמַּלְכוּת לַלְמַעֲלָה אֶל ז"א, אֱלֵיךְ כָּל שֵׁיפֵיךְ דְּנוּפָא אלו הם האברים של הגוף, שהם ד' חיות ארגמן (מק"מ) ומחנותיהם **דְּכַלְהוּ בְּתֵיאוּבְתָא קְדִישָׁא** שכולם בתשוקה גדולה לעלות את השכינה, (אמר רבי אבהו) **כְּלָהוּ אַחְדֵיךְ בֵּיהּ** שכולם אוחזין בה ונראים כאילו מעלים אותה, **לְאַתְדַבְּקָא דְכָר וְנוֹקְבָא כַחְדָּא** וכל זה כדי להביא אותה אל התפארת שיתייחדו זו"ן כאחד. והיינו **וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן** שהיא סוד המלכות, **לְמַיְעַל פְּלָה לַחֻפָּה** כדי להביא את המלכות לחופה, **בְּקַדְמֵיתָא אֵינּוֹן צְרִיכִין לְסַלְקָא לָהּ** בתחילה הם צריכים להעלות אותה, **וְלֹאֵייתָאָה לָהּ לְגַבִּיהּ** ולהביא אותה אל ז"א, **וְלְבַתָּר אֵיהּוּ יֵיתִי לְגַבִּיהּ תְּדִיר** ואח"כ הוא יבוא אליה תמיד, **וְהָא אוֹקִימָנָא** והרי ביארנו ענין זה כראוי.

המקובלים המכוונים כל הכוונות כראוי בשלימות הם גורמים להתכללות ההיכלות ולעליית המלכות לאצילות להתייחד עם בעלה

וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן ועתה מבאר מי מעורר לכל הנ"ל שתעלה המלכות לגבי בעלה, ואמר **רָזָא דְכָל אֵינּוֹן דְּקִשְׁרֵי קִשְׁרֵי דְיַחְדָּא** סוד של כל אלה שמעלים וקושרים ההיכלות זה בזה, **וַיְחַדֵּי יַחְדָּא דְרָזֵי דְמַהִימְנוּתָא כָּל יוֹמָא** ומייחדים את האצילות עם ההיכלות בסוד תפלת לחש

וחזרה בכל יום (רמ"ק), והיינו הצדיקים שעושים כוונות וייחודים (מקדש מלך), (אלין אַרְבַּע
 חִיּוֹן) **אֵינּוֹן סִלְקִין לָהּ לְבוּרְסִיא דָּא** הם גורמים לעלות את הכסא שהיא
 המלכות הזו, **עַד דְּאֵתִיין לָהּ לְגַבֵּי מוֹשֶׁה** עד שהם בדיוקן נשמתם עולים
 פנימה באצילות (רמ"ק) כאשר מעלים את נוק' אל ז"א (מק"מ), **וְכִיּוֹן דְּדַבְּקֵי לָהּ**
לְגַבֵּי מוֹשֶׁה וכיון שהם גורמים לעליה זו של המלכות לגבי ז"א, **כְּדִין אֵינּוֹן**
הוּוּ דְרִוּוּחֵי בְּרַכָּאן מְמַקְוֶרָא דְתֵי לכן הם מרויחים תחילה ומקבלים
 ברכות ממקור החיים, שהוא יסוד דבינה (מק"מ) שבתוך ז"א **עַל רְזַא דָּא**,
בְּקִשׁוּרָא דִּיחֻדָּא דְאֵינּוֹן קְשָׁרִין וכל זה משום הסוד הזה שהם גורמים
 לייחוד. ומבאר דבריו יותר **וְרְזַא דָּא** וסוד זה שנוטלים הצדיקים השפע בתחילה, אין
 זה בכל מכוון, אלא **כִּד מְתַקְשָׁרִין יחֻדָּא דְכָלָא כְּדָקָא יֵאוּת** הוא
 כאשר מקשרים את כל העולמות בי"ע באצילות (ע"פ רמ"ק) וגם גורמים לזו"ן יחוד שלם
 בכוונות וייחודים כראוי, **וְרְזַא דָּא כְּתִיב** וסוד זה נרמז בפסוק, **וַיֵּרָא מוֹשֶׁה**
אֶת כָּל הַמַּלְאכָה וַגּוֹ' סוד הייחוד השלם (רמ"ק), **וַיִּבְרַךְ אוֹתָם**
מוֹשֶׁה את האומנים שהם המקובלים העוסקים במלאכת הייחוד, **רִוּוּחֵי בְּרַכָּאן**
מֵאַתֵּר דְרְזַא דְמוֹשֶׁה שְׂרִיא בֵיה שהם מרויחים ומקבלים תחילה
 הברכות שהם ממקום עליון שהוא ז"א שבתוכו גנוז יסוד דאמא (מקדש מלך), **וְדָא**
אֵיהוּ הַחֲכָמִים הָעוֹשִׂים אֵת כָּל מְלַאכַת הַקֹּדֶשׁ והם הם
 החכמים מצד החכמה העליונה שהם המקובלים המייחדים ועוסקים במלאכת הקודש שהם

קישור ההיכלות וגורמים יחוד ז"ן [קמב], **בְּגִין דְּאִינוּן יְדְעֵי לְסִדְרָא**
עֲבִידְתָּא דְקִדְשָׁא כְּדָקָא חֲזִי משום שהם יודעים לסדר העבודה דקדושה
 שהם כל האבי"ע כפי שצריך (רמ"ק).

המכוונים בסדר התפילה כיוון שהם גורמים ליחוד הם מקבלים השפע בתחילה
וְעַל דָּא ולכן, **כָּל מֵאן דְּצִלֵי צְלוּתָא** כל מי שמתפלל תפילתו בכוונות,
 (וקשורא) **וְקָשִׁיר יְחֻדָּא** וגורם ליחוד העליון, **מְסַתְּפְלִין בֵּיהּ**
 בוחנים בו ובתפילתו **אִי אִיהִי צְלוּתָא וְקָשֻׁרָא כְּדָקָא יָאוּת** אם
 התפלה שלו והייחוד כראוי באופן מושלם ויאה, **וְאִי הָהִיא צְלוּתָא** (דף רל"ח ע"ב)
וְהָהוּא קָשֻׁרָא כְּדָקָא יָאוּת ואם אכן כן התפילה שלו גורמת ליחוד
 כראוי בשלימות, **כְּדִין אֲתִבְרָךְ אִיהוּ בְּקִדְמִיתָא** אז הוא מתברך
 בתחילה, **מֵאַתָּר דְּכָל בְּרַכָּאן נְפָקִין** ממקור הברכות, שהוא מקום שכל
 הברכות יוצאות משם שהוא יסוד דאמא (ע"פ מק"מ לעיל) אמנם שאר בני אדם מקבלים
 מהמלכות בלבד כי אחד המרבה ואחד הממעיט מקבלים שפע (רמ"ק). **הֲוָנָא הוּא**
דְּכְתִיב וזהו שכתוב **וְהִנֵּה עָשׂוּ אוֹתָהּ וְגו'** מפני שעשו אותה מתוקנת
 ומיושבת על תיקון היחוד השלם (רמ"ק) לכן, **מִיַּד וַיְבָרֶךְ אוֹתָם מֹשֶׁה** כי
 גם השפע הבא מיסוד אמא עובר דרך ז"א סוד משה.

אור הרשב"י

[קמב] אפשר שמלאכה היא המלכות וקודש הוא סוד התפארת סוד אות ברית קודש.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000